

BOG

HUDLAPPEN (/BOEGER/HUDLAPPEN)

Af Philippe Lançon (/forfattere/philippe-lancon) (2021)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/hudlappen) for at anmelde

Forhåbentlig bidrager Philippe Lançons bog med at minde os om, hvorfor det stadig er vigtigt at kæmpe for retten til at mene (og sige), hvad man vil.

TAGS:

FRIHED (/TAXONOMY/TERM/14550) HOSPITALSINDLÆGGELSE (/TAXONOMY/TERM/22708)
ISLAMISME (/TAXONOMY/TERM/4909) JOURNALISTER (/TAXONOMY/TERM/5289)
SAMFUNDSFORHOLD (/TAXONOMY/TERM/9159) TERRORISME (/TAXONOMY/TERM/10476)
TERRORISTER (/TAXONOMY/TERM/10478) YTRINGSFRIHED (/TAXONOMY/TERM/12072)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET

(HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?

SEARCH_BLOCK_FORM=870970-

BASIS/%3A61549668&FRAGMENT=CONTENT)

ANMELDELSE

28 jul.22

(/users/emma-
karlebjerg)

Af Emma Karlebjerg (/users/emma-karlebjerg)
Redaktør

Forhåbentlig bidrager Philippe Lançons bog med at minde os om, hvorfor det stadig er vigtigt at kæmpe for retten til at mene (og sige), hvad man vil.

Philippe Lançon er en af de få overlevende fra attentatet på satirebladet Charlie Hebdo i 2015. I 'Hudlappen' fortæller han *sin* historie om attentatet, ansigtsrekonstruktionen og kunstens kraft i fortvivelsen.

7. januar 2015. 11. arrondissement. Paris, Frankrig.

"Jeg åbnede et øje, og under bordet, på den anden side af Bernards krop, så jeg to sorte ben og spidsen af et geværløb, der mere syntes at svæve i luften, end at bevæge sig fremad. Jeg lukkede øjnene, så åbnede jeg dem igen, som et barn, der tror, at ingen vil se det, hvis det lader, som om det er dødt; for jeg lod, som om jeg var død."

For lidt over syv år siden befandt Philippe Lançon sig uvanligt til redaktionsmøde på satirebladet Charlie Hebdo. Med sig havde han jazzbogen 'Blue note', som han kortvarigt stoppede op for at vise tegneren Cabu (Jean Maurice Jules Cabut), inden han skulle videre til Libération. Dét korte ophold afholdte Lançon fra at møde (og derigennem overleve) to mænd på trappen, der indenfor to minutter ville slå 12 mennesker ihjel og sende en chokbølge igennem hele verden. 'Hudlappen' er hans historie om attentatet, der fik hele verden til at påberåbe sig Charlies navn, om skyldfølelsen ved at overleve, om genoptræningen med operationer og litteratur som følgesvende og skabelsen af et liv, der aldrig kan blive det samme som før den skæbnesvangre dag.

'Hudlappen' er ikke umiddelbart den mest appellerende titel, og akkompagneret af bogens blodrøde farve skaber værket ikke de bedste associationer. Men 'Hudlappen' skal ikke være pæn og opløftende. Den skal være hård og direkte og illustrere den kamp, som de få overlevende af Charlie Hebdo-attentatet måtte gennemgå for at vende tilbage til livet. Fordi kun herigennem kan læseren måske forstå en brøkdel af den tilværelse, der foreligger efter et terrorangreb, hvor intet kan være det samme, når halvdelen af ansigtet er skudt af.

Lançon starter sin fortælling dagen før attentatet, og allerede her får læseren et forvarsel om, hvad der kommer til at ske, fordi intet andet er muligt. Lançon er nødt til at skrive fortiden i relation til attentatet, fordi hele livet og eksistensen før for altid vil stå i lyset af angrebet. Det er derfor heller ikke en sygdomshistorie, eftersom det ville betyde, at han kunne blive den samme som før; det er nærmere en genfødselshistorie, fordi det er et helt nyt liv, der skal skabes (og skrives). 'Hudlappen' er måske derfor også så tætskrevet – det er måden, hvorpå han kan huske sine gamle vaner, huske hvem han var, råbe højt om dét liv, der blev taget fra ham på to minutter. Det er en måde at skrive sig igennem følelsen af kun at være krop, selvom kroppen er nødt til at være første prioritet. Læse sig til at livet er mere end dét.

Litteraturen bliver på mange måder et holdepunkt i Lançons overlevelse, fordi herigennem får livet mening i sin nye form, men det er på mange måder også her, jeg som læser står af. Jeg synes bestemt, at litterære referencer kan have sin berettigelse, men når det bliver i overflod som i dette værk, mister det for mig at se sin betydning (og gør bogen 100 sider for lang) og læner sig op ad litterært pral eller manglende evne til at beskrive egne følelser. Måske hvis man har læst hele Frankrigs bagkatalog, eksisterer denne anke ikke, men det har jeg stadig til gode. Til gengæld understreger det litteraturens væsentlighed, fordi litteraturen hjælper ham med at sætte ord på hans uforståelige tilværelse og bliver dét (foruden kyndige læger og plejere), der redder hans liv, både på operationsstuen og i mødelokalet, hvor jazzbogen forsinker ham med akkurat nok minutter.

'Hudlappen' er måske ikke den bedste bog, jeg har læst i år, men den er (meget!) vigtig. Den giver ord til dem, der mistede livet d. 7. januar, dem der fik frataget deres stemme. Den fortæller historien om Charlie Hebdo, som mange ikke kendte, før de indsatte en "Je suis Charlie"-grafik på deres facebook-billede, uden nødvendigvis at stå inde for den 100%-ytringsfrihed, som Charlie Hebdo insisterede på og desværre kom til at stå for skud for efter udgivelsen af Muhammed-tegningerne i 2006, hvor de var de eneste, der turde trykke dem: *"Denne mangel på solidaritet var ikke bare en faglig, moralsk skændsel. Da de isolerede Charlie og pegede bladet ud, var de med til at gøre det til islamisternes skydeskive. [...] Den 7. januar 2015 klokken cirka 10.30 var der ikke mange i Frankrig, som var Charlie."*

Forhåbentlig bidrager 'Hudlappen' med at minde os om, hvorfor det stadig er vigtigt at kæmpe for retten til at mene (og sige), hvad man vil. Minde os om, at kampen stadig ikke er slut, hvilket bliver trist markeret ved bogens afslutning, hvor meddelelsen om angrebet ved spillestedet Le Bataclan lyder. Angrebene fortsætter, men måske kan 'Hudlappen' være en påmindelse om, at litteraturen kan hjælpe os med at forstå hinanden, føle med hinanden og bevise, at der stadig er noget at råbe højt om, som Lançon og Charlie Hebdo modigt bliver ved med at gøre.

BOGDETALJER

Ny fransk litteratur

